

Veronika Koubová, Intermezzo v biskupské službě Štěpána Trochty v letech 1950-1968, Diplomová práce FF UK, Praha 2023, 118 str.+přílohy

---

Veronika Koubové se ve své diplomové práci rozhodla věnovat osobnosti litoměřického biskupa, významného salesiána, Štěpána Trochty. Dlouhou dobu ale trvalo, než se definitivně rozhodla, na jaké období z Trochtova dramatického života se zaměří. Nakonec si vybrala zdánlivé mezidobí – intermezzo – téměř dvacet let, které Trochta strávil v internaci, vyšetřovací vazbě, vězení, v civilním zaměstnání a v charitativním domově v Radvanově. Právě toto období se dosavadní historiografii, která tenduje k hagiografickému zpracování, protože je většinou přímo navázána na církevní prostředí, zatím nedařilo objektivně a profesionálně uchopit.

Autorka stála před nelehkým úkolem, a to jak z hlediska heuristického, tak interpretačního. Její práce se opírá o precizní a do značné míry unikátní archivní výzkum, především pak materiálů Archivu bezpečnostních složek, ale i Národního archivu a Saleziánského archivu. Bez detailní znalosti dějin římskokatolické církve a jejích předních osobností a dobového kontextu by však archivní výzkum nepadnul na úrodnou půdu. Veronika Koubová se v látce orientuje vynikajícím způsobem, a právě proto může zůstat její Štěpán Trochta živým člověkem, silným, úctyhodným, inspirujícím, ale také chybným a pochybným. Na Trochtově životní cestě je tak možné autenticky poznávat vývoj a dilemata katolické církve v českých zemích a Československu, konkrétní, na dřevě obnažený dopad autoritativních režimů na českou společnost a církve, jako její součást. Gros práce se opírá o specifický materiál provenience státní bezpečnosti, a právě na jeho zpracování Veronika Koubová předvedla profesionální vyspělost.

Veronika Koubová neměla čas a prostor pro sepsání kompletního Trochtova životopisu, a bylo by dobré, kdyby do budoucna takovou ambici měla. Podrobně zkoumané období logicky uvádí zkráceným nástínem předchozího období a práce končí i epilogem Trochtova života. Diplomová práce je doplněna poměrně rozsáhlou obrazovou přílohou, mnohdy se jedná o unikátní snímky. I na jejím zpracování je vidět autorčin pečlivý přístup. Otázkou, na kterou by autorka mohla zkusit u obhajoby odpovědět, je to, zda by se některé materiály nedaly sehnat i u soukromých osob, když metoda oral history patrně již není použitelná.

Celkově považuji diplomovou práci Veroniky Koubové za vynikající, bohatě splňující parametry kladené na tento typ prací, doporučuji ji k obhajobě a zároveň ji doporučuji hodnotit jako výbornou.

